

# DÉU TÉ UN SOMNI

## MANIFEST DE L' ASSEMBLEA DEL POBLE DE DÉU

*A la Primera Assemblea del Poble de Déu, celebrada a Quito, Equador, amb ocasió dels polèmics 500 anys, el 1992, es va llançar aquest manifest. En la seva utòpica senzillesa i en la seva apassionada esperança, diu el que aquestes Assemblees del Poble de Déu han volgut ser: una mobilització macroecumènica; un anar-se trobant en diàleg, en solidaritat, en comunes lluites i somnis, la gent amb fe i compromís de la nostra Pàtria Gran, l'Abya Yala.*

*Les diferents esglésies cristianes, les religions indígenes i les religions afroamericanes, d'Amèrica, en un macroecumenisme que respecta les respectives identitats i suma al mateix temps la comuna consciència de ser aquesta Pàtria Gran i l'opció comuna pels pobres...*

*Aquest somni, que és un deure, que és la nostra vida, és el propi somni de Déu per a la nostra Abya Yala. És important tornar a aquest document.*

quí, a Equador, en la meitat del nostre Continent, estem units 486 germanes i germans de 20 països de la Pàtria Gran -indígenes, negres, mestissos, blancs-, acompanyats per germanes i germans d'Àfrica, Amèrica del Nord, Àsia i Europa. És la primera Trobada continental de l'Assemblea del Poble de Déu. Som creients de moltes confessions cristianes (evangèlics, catòlics, moravians), i membres de religions indígenes i negres: laïques i laics, pastors, pastores, sacerdots, religioses, religiosos i bisbes. Una humil però joiosa i prometedora confluència de germanes i germans, que testimonien la seva fe en el Déu de la Vida i compromesos amb el caminar alliberador dels nostres pobles. En el context polèmic del V Centenari, sense la menor pretensió de contestar altres veus, volem contribuir, enfortits pel Déu de la Vida, a la memòria i al compromís alternatiu d'aquesta data que ens convoca. Aquesta primera trobada ens ha sorprès a tots, i s'ha desbordat a si mateixa. No podem escriure un document final, tancant en poques pàgines la riquesa de l'experiència de Déu i dels desafiaments d'una recerca comuna que hem viscut en aquests cinc dies lluminosos. Volem simplement donar testimoni d'algunes vivències majors, per a alegria i estímul de moltes altres germanes i germans del Continent i del Món, amb els qui caminem en solidaritat.

**Déu sempre és major.** Hi ha veritablement un sol Déu, de tots els noms, i més enllà i més ençà de tots ells, Pare i Mare de tots nosaltres, viscut en la diversitat de les expressions religioses de les diferents cultures i trobat en la natura, en el propi cor i en els processos de la història. Aquest Déu és el nostre Déu. La nostra fe se'ns ha despullat i volem proclamar, agraïts, aquest descobriment.

**Déu té un somni.** I aquest somni coincideix, complementant-nos, amb els millors somnis de totes les persones i de tots els Pobles: la Vida, en el temps i més enllà de la mort, la Pau de la Justícia, la Llibertat de la diversitat, la Unitat de la família humana, en un sol Món sense primer ni tercer, dins la llei suprema de l'Amor. I aquest somni és el nostre somni. I aquí hem reafirmat el dret dels nostres Pobles a tenir el somni d'aquesta utopia que pot i ha de convocar a la coherència quotidiana, a la resistència i a l'organització, incendiant, contra la nit, la nostra esperança.

**El Poble de Déu són molts Pobles.** Totes aquelles persones, comunitats i Pobles que assumim aquest somni de Déu, som el Poble de Déu. Cap religió, cap església, poden atorgar-se l'exclusivitat de ser aquest Poble. S'exclouen, això sí, del Poble de Déu tots

aquells i aquelles que es neguen a assumir aquest somni de Déu i del seu Poble, servint els déus del capital, de l'imperialisme, de la corrupció i de la violència institucionalitzada. Per aquest culte idolàtric, a la nostra Amèrica i a tot el Tercer Món, cada cop són més els pobres i cada cop són més empobrits. En el nostre Continent, després de tantes condemncions i prepotències religioses, volem proclamar aquesta realitat majoritària que s'expressa, sobretot, en les religions indígenes, en les religions afroamericanes i en les diverses confessions cristianes. Les cristianes i cristians presents en aquesta trobada ens sentim profundament cridats a la conversió. Públicament, en nom de milions de germans i germanes que senten com nosaltres, i per suplir, potser, l'omissió oficial de les nostres esglésies, demanem perdó als Pobles Indígenes i als Pobles Negres de la nostra mateixa casa, tantes vegades condemnats com a idòlatres i secularment sotmesos al genocidi i a la dominació.

**El vertader ecumenisme és major que l'ecumenisme**, perquè l'Oikoumene és tota la terra habitada. En aquesta primera trobada de l'Assemblea del Poble de Déu hem experimentat que, a més de potenciar cada dia més l'ecumenisme entre les esglésies cristianes, hem d'obrir-nos al macroecumenisme. Una paraula nova per expressar una realitat i una consciència noves. Fil conductor de tota la trobada, és el tema central de debats, confluències, tensions, recerques i esperances. És un ecumenisme que té les mateixes dimensions universals del Poble de Déu. En aquest descobriment hem començat a desposseir-nos dels nostres prejudicis i hem abraçat amb molts més braços i molts més cors al Déu Únic i Major. Molts llenguatges, cants, símbols, gestos -amb les ànimes i els cossos en dansa i en adoració- ho testimonien i ho celebren.

**Déu i el seu Poble fem la Història.** Tots nosaltres, ja de temps, participem en les lluites i

organitzacions indígenes, negres, camperoles, obreres, de dones, sindicals, polítiques i del moviment popular en general. Però en aquesta trobada i precisament per reconèixer-nos Poble de Déu en aquesta Abya Yala, la nostra Pàtria Comuna, renovem el nostre compromís amb totes les lluites del Continent: en l'afirmació de la identitat indígena, negra i mestissa; en el projecte popular de la conquesta de la terra i de la vida digna per a tots, sense oligarquies privilegiades i sense majories marginals; en la lluita organitzada, no sols dels nostres Pobles del Tercer Món, i en la intersolidaritat amb tants germans i germanes del Primer Món, contra l'ordre mundial del capitalisme neoliberal i del seu mercat total; en la creativitat alternativa dels processos amb què els nostres Pobles estan construint l'altra democràcia, la de les filles i fills de Déu, agermanats entre si.

No llancem un document: fem una exultant invitació. Amb el Popol Vuh, llibre sagrat dels Maies, cridem: «Que tothom s'aixequi, que tothom sigui convocat, que ningú es quedi endarrere. Que apunti l'alba ja». Amb la veu negra del pastor Martín Luther King cantem: «Tinc un somni: un dia tots respectaran la dignitat i el valor de la persona humana». I per la veu alliberadora de Jesús de Natzaret, que la fe cristiana acull com a presència encarnada de Déu, reconeixem que «aquestes coses noves ja comencen a passar», i per això, malgrat tants signes de misèria i de mort, ens drecem units i aixequem els caps al sol i al vent de la Pàtria Gran, perquè «el nostre alliberament és cada cop més pròxim».

**L'Assemblea del Poble de Déu prossegueix la seva marxa.** Nosaltres, veus d'Amèrica amb moltes altres veus, mans de l'Afroameríndia amb moltes altres mans, somnis del somni de la nostra Abya Yala, signem ara aquesta invitació fraterna que tantes germanes i germans han signat, al llarg d'aquests 500 anys d'invasió i de resistència, amb el segell major de la seva pròpia sang. □

Com estem de diàleg interreligiós i d'acceptació del pluralisme?

- El nostre somni, és el «somni de Déu», o ens comportem com «croats» de la nostra església, del nostre moviment religiós?
- Els que formem part d'esglésies cristianes, reconeixem el valor de les religions ameríndies, afroamericanes, de l'islam, del judaisme...?
- Tots els que formem part d'una església cristiana, què fem perquè l'ecumenisme i l'acceptació del pluralisme creixi en el coneixement, en les celebracions, en la vida diària...?